

vyhoďme ji z kola ven

MÉ
JMÉNO
JE
NIKDO

KRISTEN ORLANDO

MÉ JMÉNO JE NIKDO

**MÉ JMÉNO
JE NIKDO**
KRONIKA ČERNÝCH ANDĚLŮ

KRISTEN ORLANDO

MYSTERY PRESS

2017

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha, ani žádná její část, nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Kniha byla vydána ve spolupráci se Swoon Reads v nakladatelství Feiwer & Friends, divizi Holtzbrinck Publishers LLC. Všechna práva vyhrazena.

Copyright © Kristen Orlando, 2017
Translation © Kateřina Kuncová, 2017
Cover © Vikki Sheatsley, 2017
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2017

ISBN 978-80-88096-81-8 (PDF)

Michaelovi.

Jsi má láska, můj život, mé všechno.

PROLOG

Pohlédnu na číslice na displeji mého telefonu. Ještě třicet minut střelby na terč a budu se moct pustit do domácích úkolů. Nadechnu se a otřu si čelo hřbetem ruky. Stále je zbrocené po tem po běhání a hodině krav magy s mámou. Protřepu si ruce. Stojím sama na tiché střelnici a vzrušení z boje mi pomalu začíná vyprchávat z těla.

Dnes večer mi můj Glock 22 přijde těžší než jindy. Nejspíš jsem unavenější, než si můj mozek uvědomuje. Namířím pistoli na postavu na terči a stisknu spoušť.

Prásk. Prásk. Prásk. Dvě rány do srdce, jedna do hlavy.

„Reagan... Reagan!“ zaslechnu otcův tlumený hlas. Sundám si objemná černá sluchátka.

„Jo?“ zavolám v odpověď.

„Jdi do nouzové místnosti,“ křikne. Otevřu pus, abych se zeptala, jestli to je další z mnoha cvičných poplachů, ale než stihnou cokoli říct, tajné dveře vedoucí do sklepa se zabouchnou tak prudce, až nadskočím. Rychlý dusot obou rodičů po schodech z tvrdého dřeva mi napovídá, že se nejedná o vtíp.

Tohle není nácvik vloupání ani jiné krizové situace. Víc říkat nemusí. Nacpu si pistoli za kalhoty, přeběhnu do skladu zbraní, otevřu kovovou skříňku a sundám z police dva samopaly.

Pro jistotu.

„Poběž dovnitř!“ volá máma ze dveří nouzové místnosti.

„Moment, jen vezmu pár –“

„Reagan, na to není čas!“ odpoví nezvykle naléhavým tónem. Obvykle je ztělesněním téměř božského klidu, proto mi záblesk strachu v jejích očích na vteřinu ochromí kolena. Zabouchnu skříňku a kovová rána se odrazí od stěn. Vezmu zbraně do podpaží a rozběhnu se k malé nouzové místnosti. Jakmile vkročím dovnitř, táta za mnou zavře těžké ocelové dveře. Nervózně sleduju, jak horečně vytukává šestimístný číselný kód. Z hlasitého cvaknutí západky se mi rozbuší srdce.

„Mami, co se děje?“ zeptám se a položím zbraně na betonovou podlahu.

Čekám na odpověď, ale máma je plně zabraná do zapínání monitorů přenášejících obraz ze všech bezpečnostních kamer, zabudovaných do oceli a betonu. Opřu se zády o studenou zeď. Naskočí mi husí kůže a pistole, kterou jsem si zastrčila za kalhoty, se mi zaryje do páteře. *Au*. Sáhnu si za záda a vytáhnu ji. Svírám teplou ocel ve studených prstech a čekám na vysvětlení.

„Co se děje?“ položím znovu tu samou otázku. Nikdy nouzovou místnost nepoužíváme. Nikdy. Byla postavená pro případy mimořádného nebezpečí, které jsme mnohokrát nacvičovali, ale žádný nikdy nenastal. Až teď. Pátrám v jejich tvářích po jakémkoliv náznaku odpovědi. Jsou celí napjatí, ve tvářích

mají neproniknutelné výrazy a oči zabodnuté do monitorů. Podívám se stejným směrem a zalapám po dechu při pohledu na muže v tmavém oblečení, který prochází mým zšeřelým pokojem.

„Bože můj,“ zašeptám. Upírám pohled na monitor, na kterém cizinec s dlouhými tmavými vlasy a výraznými lícními kostmi zamíří chodbou ke kuchyni. V napřažených rukách drží pistoli a prst má na spoušti.

„To je on. Víím, že je to jeden z jeho lidí,“ řekne máma.

„Kdo to je?“ zeptám se a hlas mi přeskočí.

„Teď ne, Reagan,“ utne mě táta.

Chystám se zaprotestovat, ale na poslední chvíli si to rozmyslím. Položím si pistoli k nohám a založím ruce v bok. Víím, že se nemám na nic ptát, ale z jejich ustaraných tváří je mi nanič. Měla bych už být zvyklá, že přede mnou všechno tají, ale přesto to nesnáším. „Pro tvé vlastní dobro,“ říkají mi pokaždé. „Pro tvé bezpečí.“ Jako bych snad někdy v bezpečí byla. Už jen to, že jsem jejich dcera, ze mě dělá cíl. Víím, že vedou nebezpečné životy. Mají nebezpečnou práci. Jejich nepřátelé by mě bez zaváhání odpráskli uprostřed ulice.

Máma s tátou se snaží, co můžou, abych si nedělala starosti, ale neznám moc dalších šestnáctiletých holek, které mají ve skříších kolem školy ulité zbraně, spí s nožem přilepeným páskou k čelu postele a znají deset různých způsobů, jak člověku zlomit vaz. S tím, že se neustále musím ohlížet přes rameno, se dokážu smířit, jen bych byla ráda, kdyby přede mnou přestali všechno tajit a nepředstírali, že mi vlastně nic nehrozí.

Zazvonění satelitního telefonu rozřízne ticho v přeplněném bunkru. Táta zvedne sluchátko.

„Haló?“ řekne do telefonu. Slyším mužský hlas na druhém konci linky. „Ano, je vevnitř. Než jsme se dostali do garáže, slyšel jsem, jak rozbil sklo. Zdá se, že je sám.“ Otec se odmlčí. Přistoupím o půl kroku blíž, abych slyšela odpověď dotyčného, s nímž táta hovoří. Zaslechnu jen pár slov. Pistole. Tým. Únos. Výhrůžka. Popravit. Ustoupím dozadu, zavřu oči a opřu se o ledovou stěnu. Zapátrám prsty po náramku s přívěskem se dvěma srdíčky na mém zápěstí, stisknu chladný kov mezi palcem a ukazováčkem a snažím se klidně dýchat. Rodiče mě celé roky trénovali, abych si v takovéhle situaci dokázala poradit. Vím, co mám dělat. Vycvičená bojovnice ve mně chce vyběhnout z nouzové místnosti a ustřelit tomu chlápku hlavu. Ale jiná část mého já – vyděšená úzkostlivá holka, kterou se v sobě snažím potlačit – doufá, že je to všechno jen zlý sen.

„Dobrá. Jistě,“ odpoví otec ostře do telefonu.

„Kdo volá?“ zašeptám k mámě.

„Někdo z CORE,“ odpoví tiše, ale nespouští pohled ze záběru bezpečnostních kamer, na kterých vetřelec prochází druhým patrem našeho domu a hledá nás v ložnicích.

„Řekli, ať zůstaneme, kde jsme,“ oznámí táta a zavěsí satelitní telefon. „Posily jsou na cestě. V centrále monitorují situaci.“

„Jak nám pomůžou, když jsou ve Washingtonu?“ zeptám se nepřírozně vysokým hlasem.

„Všechno bude v pořádku, Reagan,“ ujistí mě máma, otočí se ke mně a podívá se na mě poprvé od chvíle, co táta zamkl dveře nouzové místnosti. Položí mi ruku na rameno. Přestože pohled jejích zelených očí je tvrdý a soustředěný, konejšivý dotyk její dlaně mě uklidní. Skoro jako by cítila, jak z mého těla

vyzaňují paprsky strachu, které se mi nedaří zadržet. Natáhnu paži a chytím ji za ruku. Vezme mé prsty do dlaně, stiskne je a já na vteřinu zapomenu na nouzovou místnost, nabitě zbraně i na vetřelce, který se potuluje po našem domě. Na krátký okamžik se cítím bezpečně.

„Jsou tady,“ řekne táta. Podívám se nahoru na záběry z venkovních bezpečnostních kamer. Naší ulicí projíždí černé SUV a když se přiblíží k domu, zhasne přední světla.

„Kdo je tady?“ zeptám se téměř šeptem.

„Ochránci Černých andělů,“ odpoví máma a obrátí pozornost zpátky ke kamerám. Z auta vystoupí žena a muž, oba oblečení celí v černém. Žena popojde blíž ke garáži a já ji poznám podle chůze. Teta Samantha. Ochráncyně Černých andělů, která mě střežila celý život. Když byli máma s tátou na misi, byla to právě teta Samantha, kdo se o mě staral. Jako malá jsem si myslela, že je jen má chůva, teď ale vím, že pracuje u výzvědné služby v CORE, za léta služby v armádě dostala od prezidenta medaili za statečnost a je to ta nejlepší střelkyně, jakou znám.

„Jdu po něm,“ oznámí máma, sundá si červený svetr a odhalí černé tílko. Díky pěti stům kliků, které dělá každý den posledních dvacet let, má vyrysované svaly na pažích a perfektně ploché břicho.

„Ne, půjdu já,“ odpoví otec.

„Ty tu zůstaneš s Reagan.“

„Já chci jít taky,“ vložím se do rozhovoru. V žilách mi pulzuje adrenalin.

„V žádném případě, Reagan,“ odpoví máma. „Zůstanete tady oba.“

„Elizabeth, namouduši by mohlo –“

„Jonathane, tohle není diskuze,“ odsekne máma a otočí se zpátky k deseti bezpečnostním monitorům. „Kam šel?“ zeptá se, právě když se vetřelcovy kroky ozvou z místnosti nad našimi hlavami. Všichni obrátíme oči ke stropu a nespouštíme z něj pohled, dokud pravidelný zvuk neodezní v dálce. Obrátíme se zpátky k monitorům právě včas, abychom spatřili, jak vetřelec otevírá dveře do garáže, seběhne schody a zastaví se před velkou truhlou na náradí. Ta ovšem ve skutečnosti není pouhou truhlou na náradí. Skrývá tajné dveře do sklepa. Všimnu si, jak táta ztuhne, když muž zatáhne za velká kovová madla, ale dveře jsou zamčené. Dají se otevřít pouze pomocí šestičíselného kódu, který se mění každý měsíc.

Nadechnu se, ale než stihnu cokoliv říct, táta zvedne telefon a stiskne několik tlačítek. Člověk na druhém konci se ještě ani neohlásí a táta už křičí: „Je u dveří do sklepa, Thomasi, jak je možné, že o nich ví? Jen někdo zevnitř by mohl znát přísně tajnou informaci, jako je tahle!“ Odpověď z druhého konce linky neslyším. „Tak koukejte přijít na to, jak to zjistil, a potom toho hajzla, od kterého to má, strčte na doživotí za mříž, rozumíte mi?“

Táta třískne telefonem dřív, než Thomas zareaguje.

Máma se otočí a natáhne ke mně dlaň. „Reagan, dej mi zbraň.“ Její pohled je ostrý a všechny svaly v obličeji má napjaté. Sledovala jsem rodiče střílet a cvičit krav magu, jiu jitsu a muay thai celé roky, ale nikdy jsem je neviděla tyhle schopnosti skutečně použít. Sehnu se, pomalu zvednu svou oblíbenou pistoli ze země a podám ji mámě.

„Dej na sebe, prosím, pozor,“ vypáčím ze sevřeného hrdla. Nakloní se ke mně a políbí mě na tvář.

„Budu v pořádku,“ řekne a věnuje mi letmý úsměv. Potom se otočí, zvedne ruku ke dveřím a mně po páteři přejede mráz a ztratím cit v rukách i nohách. Vyťukává šestimístný kód, ale já odvracím hlavu. Podívám se na ni, teprve když se ocelové dveře odemknou. Zvednu k ní oči, abych zachytila naši možná poslední společnou chvíli.

Dělám to tak celý život. Vždycky těsně předtím, než odjedou na misi, se snažím vstřebat každičký jejich kousek. To, jak tátovy silné ruce svírají jeho oblíbený hrnek na kávu. Jak si máma jemně odhrnuje zatoulané pramínky vlasů z očí. Její polibek na mé tváři a jeho silné objetí. Zmrazím ten okamžik a pečlivě ho uchovám v paměti. Ale teď už je máma pryč.

Táta zabouchne dveře nouzové místnosti a znovu vyťuká kód. Ocelové dveře zapadnou zpátky na místo. Dál už sleduju mámu na bezpečnostních kamerách. Projde tělocvičnou a potom vyklouzne východem v rohu střelnice a tiše za sebou zavře dveře. Táta zvedne satelitní telefon a vytočí další číslo. Slyším, jak se na druhém konci ozve ženský hlas.

„Sam, zůstaň, kde jsi. Elizabeth jde ven. Je sama, tak jí kryj záda.“

Práskne telefonem, aniž by čekal na odpověď. Čelist má zatatou. Snaží se vypadat klidně, ale široce rozšířené zorničky ho prozradí. Je skoro stejně vyděšený jako já. Horečně hledá mámu na obrazovkách. Podívám se zpátky právě ve chvíli, kdy máma proklouzne tajnými bočními dveřmi ven a běží k agentům čekajícím na příjezdové cestě. V ruce se jí leskne má pistole.

Sledujeme s tátou v hrobovém tichu, jak vetřelec znovu zatahá za ocelové dveře. Pak otevře víko číselné klávesnice a prostředníčkem začne ťukat do tlačítek. Na okamžik sklopím hlavu a modlím se. *Prosím, bože, ať nezná správný kód.* Podívám se zpátky nahoru a hledám mámu. Vešla znovu dovnitř do domu, zatímco druzí dva agenti se plíží k bočním dveřím garáže u zadního dvorku. Srdce mi tak moc buší, že neslyším nic jiného. Pozoruju mámu, jak vchází do předsíně, přitiskne si pistoli k hrudníku a zastaví se u garážových dveří. Začne mě znovu brnět celé tělo při pohledu na to, jak dvojice Černých andělů rozrazí boční dveře a namíří zbraně muži přímo na hlavu.

„Lehni si na zem,“ přikáže hluboký hlas z obrazovky. Zabiják se otočí, namíří pistoli na agenty a vystřelí. *Prásk. Prásk. Prásk. Prásk.* Teta Sam skočí po hlavě za jedno z našich SUV a střelec sáhne do kapsy pro další náboje, ale než stačí zarazit zásobník do pistole, máma se vyplíží z garážových dveří a přiběhne k němu zezadu.

„Mami!“ vykřiknu a udělám krok k obrazovkám. Táta mi sevre ramena. Máma uchopí vetřelce za paži, praští s ní o koleno a vyrazí mu pistoli i munici z ruky. Tátův stisk zesílí, když máma strčí nohu pod tu jeho. Zná ten chvat. To ona mě ho naučila. Plnou silou ho srazí na záda. Slyším třesknutí lebky o chladný beton a zachroptění. Muž zoufale zalapá po dechu, když mu máma přitiskne hlaveň pistole k čelu.

„Kdo tě poslal?“ zeptá se ho. Vetřelec neřekne nic, jen zamručí bolestí. „Kdo tě poslal?“ zopakuje máma důrazněji a zaryje mu hlaveň do pravého spánku. Muž pomalu zvedne hlavu z podlahy garáže a pohlédne na ni. Nic neříká, jen jí upřeně

zírá do očí. Čekám, že každou chvíli odhalí identitu loutkáře, který tahá za jeho nitky, ale místo toho jí plivne do tváře. Z plic mi vyprchá všechnen vzduch. Vytřeštěně sleduju, jak máma napřáhne ruku s pistolí. Tátův stisk na mých ramenou opět zesílí. Máma zvedne pohled k bezpečnostní kameře. Vzpomene si, že se dívám, a vrátí hlaveň pistole k jeho spánku.

„Nestojíš za to,“ sykne. Kolenem mu tiskne hrud' k zemi, zatímco teta Sam a druhý agent ho prohledají, jestli u sebe nemá další zbraně. Na zemi zachřestí vražedná sbírka pistolí, nožů, munice a provazů z jeho kapes.

Satelitní telefon znovu zazvoní.

„Mají ho,“ oznámí táta. Zaslechnu ve sluchátku Thomase. „Ne. Ne. Potřebujeme ho živého. Řekni jim, ať ho přivezou do Langley. Musíme zjistit, co ví a jak nás našel.“

Znovu se podívám na bezpečnostní monitory. Máma je pryč. Teta Sam svazuje vetřelce stahovacími pásky. Postaví ho na nohy. Muž krvácí z rozražené lebky, potůčky krve mu stékají po čele do očí a dolů na tváře. Černí andělé ho drží za paže a nespouštějí pistole z jeho spánků. Nebrání se, jen svěsí hlavu. Pravděpodobně ví, co ho čeká. Pevně mu svírají nadloktí, vedou ho ven k jejich SUV, naloží ho dovnitř a za chvíli jsou pryč.

„Thomasi, nemůžu uvěřit, že se to stalo znovu! Tajná služba si myslí, že nás sledovali skoro měsíc. Nechápu, jak se dostal do domu. Musíš nás přesunout na bezpečnější místo. Moji rodinu mohli dnes vyvraždit.“ Otec zavře oči, zavrtí hlavou a zvýší hlas. „Ne, pojedu tam ráno. Chci si s ním promluvit sám. Pojedeme všichni, takže neposílej ochranku. Uvidíme se za pár hodin.“

„Co tím myslíš, že pojedeme všichni?“ zeptám se, když zavěsí telefon.

„Musíme jet do Washingtonu. Ještě dnes večer,“ odpoví a jeho prsty rychle navolí kód. Ocelové západky se odemknou a dveře se otevřou. „Vezmi si nouzové zavazadlo. Nebudeme se sem vracet.“

Zůstanu stát jako přimrazená. Nebudeme se vracet? Ne. To ne. Jako ve snách pozoruju, jak se ode mě vzdaluje. Donutím své tělo k pohybu a doběhnu ho ve skladu zbraní. „Cože? Proč?“

„Vědí, že jsme tady,“ odpoví stroze, aniž by se otočil.

„Ale zrovna začal nový školní rok a rozumím si s holkama ve třídě a v pondělí píšeme z matiky a...“, blábolím. Slova se mi hrnou z pusy jako lavina a sama nevím, co povídám.

„Nediskutuj se mnou, Reagan,“ zavrčí na mě. Zarazím se a zavřu pusu. Jeho vztek mě překvapí. Zvedne paži a ukáže k nouzové místnosti. „Tys tam vedle se mnou před chvílí nebyla, nebo co? Copak jsi neviděla, co se právě stalo? Kdyby nenarazil na alarm na pozemku, bylo by po nás. Tady ve Filadelfii už nejsme v bezpečí. Dnes sem vtrhl jeden muž, ale pokud vědí, kde jsme, pošlou do rána dvacet dalších. Nezůstanu tady, abych se díval, jak moje rodina umírá. Musíme odejít, a to ještě dnes večer!“

Zadržuju dech tak dlouho, až mě vzduch začne pálit v plících. Zrovna jsem se ve Filadelfii začínala cítit jako doma, a už je to tady zase. Opět mě odtrhnou od přátel, školy a života, který jsem tu budovala. Nejhorší na tom je, že nikdy nedostanu příležitost se rozloučit. Žádná rozlučková oslava. Žádná

zpráva. Žádné vysvětlení. Prostě zmizím. Stejně jako tolikrát předtím.

Mám toho plné zuby. Už ani nevím, kolikrát jsme se stěhovali. Sedmkrát? Osmkrát? Skoro jsem si tady začala připadat jako normální člověk, ale kdybych to řekla nahlas, akorát bych tátu vytočila. Připomněl by mi, že nejsem jako ostatní. Že mám dar. Že jsem k tomuhle byla zrozena. Ty věty jsem slyšela tolikrát, že znám přesnou intonaci obou rodičů i to, jak zdůrazňují slovo *zrozena*. Byla jsem *zrozena*, abych se stala jednou z nich. Černým andělem.

Zaryju nehty do dlaní a bezmocně sleduju, jak táta kráčí nahoru po schodech. Z jeho odchodu pochopím, že konverzace je u konce. Odjíždíme. A já na to nemůžu říct ani popel.

1

„V sobotu tam budou úplně všichni, Reagan,“ oznámí Harper mezi sousty rozvařené sekané a vodnaté bramborové kaše ze školní jídelny. „Vlastně budeš jediný čtvrťák, co tam nejde.“

„To bych radši snědla skleněný střep,“ odpovím a dopřeju si pořádný doušek iontového nápoje. Před vyučováním běhám deset kilometrů a moje tělo prahne po elektrolytech. Cítím to. Nesnáším časné vstávání na trénink, ale je to tisíckrát lepší, než ho nechávat na odpoledne. Tu dobu radši trávím s Harper nebo se učím s Lukem, ale vynechat trénink taky nemůžu. Tu hloupou chybu jsem udělala jedinkrát a stačilo mi to. Rodiče byli natolik vytočení, že přeskočili křik a výčitky a přešli rovnou k tiché domácnosti a trestu. Den na to mě prohnali tak, že se mi nohy třáslly ještě hodinu potom. Dvacetakilometrový běh a potom pět set kliků, tisíc sedů lehů a dvě hodiny krav magy. Prostě peklo. Jsem si celkem jistá, že ve většině domácností by tohle považovali za týrání dětí, jenže co jsem měla dělat? Zavolat na sociálku a říct jim, že mě rodiče nutí cvičit šest hodin v kuse, protože jsou agenti oddělení CIA, o kterém svět,

a dokonce ani většina americké vlády neví, a mě trénují, abych se taky jednou stala agentkou? To těžko. Takže se radši každé ráno vykopu z postele přesně v pět, abych si zacvičila ještě před vyučováním.

„Nejde mi do hlavy, proč by sis chtěla nechat ujít mejdan u Marka,“ namítne Harper a zastrčí si uvolněný pramínek dlouhých vlnitých blond vlasů za ucho.

„Znáš moje dvě mejdanová pravidla,“ odpovím a začnu vy počítávat na prstech. „Číslo jedna: z Mad Dogu 20/20¹ ti bude hůř než z jídla ve strip klubu. Číslo dvě: z mejdanu u Marka Ricardiho nikdy nevzejde nic dobrého.“

Markovy akce v obytném komplexu jeho rodičů, který se nachází kousek za pozemky *New Albany Country Clubu*, byly svým způsobem slavné. Byla jsem jen na jednom z jeho mejdanů a odešla jsem dřív, než se všechno totálně vymklo kontrole, nicméně historky z toho domu... bože můj. Vždycky to dopadne tak, že se někdo koupe v jezírku, jak ho bůh stvořil, někdo ztratí různé kusy oblečení (v lepším případě jen důstojnost) při kroucení zadkem po konzumaci příliš mnoha tequil, vždycky se strhne pořádná rvačka, vždycky někdo něco rozbije, jiný podvede přítelkyni... a všichni nakonec opouští party Marka Ricardiho s chutí drahého alkoholu a výčitek v ústech.

„Až dorazí Mal, budeme hlasovat,“ rozhodne Harper a napije se limonády.

¹ Mad Dog 20/20 je levné víno oblíbené mezi americkými středoškoláky (pozn. překl.).

„Já hlasuju rovnou. Všichni, kdo nechtějí nejlepší kamarádce držet vlasy při zvracení do vany, zvedněte, prosím, ruku,“ řeknu a moje paže vyletí vzhůru. Harper přimhouří oříškově hnědé oči, ale potom se na mě usměje a odhalí malou mezeru mezi předními zuby, kterou já zbožňuju a ona nesnáší. Tvrdí, že si měla nechat udělat rovnátka na základce, kde měli zuby sešroubované všichni. Přemýšlí, že si pořídí taková ta průhledná umělohmotná, ale neustále jí to rozmlouvám. Podle mě s tou mezerou vypadá jako supermodelka.

„Hej, aspoň jsem ti ulehčila úklid,“ namítne Harper a natáhne se přes šedý laminátový stůl, aby mě plácla po ruce.

„Bylo to nechutné,“ odpovím s paží stále zdviženou vysoko ve vzduchu. „Málem jsem se taky pozvracela, a to jsem byla naprosto střízlivá.“

„Ty jsi taková naše starostlivá máma,“ řekne Harper a znovu mě plácne. „Právě teď mi ale naprosto LNN.“

„Cože dělám?“

„LNN,“ odpoví Harper a protočí oči v sloup. „Ležeš na nervy.“

„Nekecej, já vím, že mě žereš,“ odpovím se smíchem. Miluju, když tohle děláme. Zkracujeme slova, takže lidi netuší, o čem se bavíme. Máme několik stálic, třeba PKO znamená „připravená k odchodu“. OVP je zkratka pro „osina v prdeli“ a SMDH zase pro „střel mě do hlavy“. To jsou asi naše nejoblíbenější, ale každý den vymýšlíme nové nesmyslné zkratky, nad kterými ostatní jen nechápavě kroutí hlavou. Ale co, to je naše věc a nás to baví, tak CJKDT? Překlad: „Co je komu do toho?“

„Hej, MacMillanová,“ ozve se hlas z fronty na oběd. Otočím se na Maliku, která v rukou nese modrý obědový táč. „Rozdělíme si moje nachos?“

„Rozhodně,“ odpovím a otočím se zpátky.

MacMillanová. Ze všech mých krycích jmen je MacMillanová asi moje nejoblíbenější. Vždycky jsem byla Reagan, ale pokaždé jiná Reagan. Reagan Mooreová. Reagan Baileyová. Reagan Kleinová. Reagan Schultzová. Nikdo nikdy neznal mé skutečné jméno: Reagan Elizabeth Hillisová. Už je to dlouho, co jsem naposled vyslovila své jméno nahlas, že si na něj občas mám problém vzpomenout. Zní absurdně, že se musím zamyslet, abych si vzpomněla na vlastní jméno, ale i když mi to trvá jen chvilinku, občas se to stane. Máma si jednou postěžovala, že čím je starší, tím déle jí trvá si vzpomenout, kolik jí vlastně je let. Když je člověku sedm nebo sedmnáct, nepotřebuje se zamýšlet nad svým věkem. Říká, že jak člověk stárne, občas se musí zeptat sám sebe: *Moment, je mi čtyřicet osm nebo čtyřicet devět?* Přesně takhle to mám se svým skutečným jménem. A čím víc nových příjmení mi dají, tím déle mi trvá si vzpomenout, kým ve skutečnosti jsem.

Pokaždé je to stejné. Když se konečně smírím s novým příjmením, musím ho zase zapomenout. Buď je skrytá identita mých rodičů v ohrožení, nebo nás někdo sleduje a my musíme zmizet z města. Pokaždé, když nakládáme auto uprostřed noci a opouštíme naši ulici, mi přijde, že ztrácím kousek sebe sama. Nikdy jsem to rodičům neřekla, nechci, aby si to vyčítali, ale je to jako kdyby jedna verze mě samé – Reagan Mooreová nebo Baileyová nebo Schultzová nebo kým jsem zrovna byla –

zemřela a proměnila se v rozmazaný stín pro všechny, kdo ji znali. Když dostanu nové jméno a nový krycí příběh, je to jako kdyby předchozí Reagan – ten utržený kousíček mě samé – ve skutečnosti nikdy neexistoval. Nemluvím o tom. Neříkám nikomu, odkud jsme a jaký jsem doted' žila život. Musím si vytvořit novou sbírku lží a opakovat je pořád dokola, dokud se nestanou pravdou. A ta dívka, kterou jsem byla ještě před pár měsíci, zmizí.

„Čau holky,“ pozdraví nás Malika a zamíří s tácem na místo vedle mě. Zvedne levou nohu, aby překročila lavici, aniž by brala v potaz svou velmi krátkou červenou sukni.

„Svatá prostoto!“ vyhrkne Harper a zakryje si oči oběma rukama.

„Co jsem provedla?“ zeptá se Malika a dosedne na lavici.

„Tak trochu jsi všem ve škole předvedla zboží,“ řeknu a poplácám ji po koleni.

„Ty děláš, jako kdybych neměla kalhotky,“ namítne Malika a přehodí si hladké černé vlasy přes rameno.

„To je fakt, parádní růžoví plameňáci, Mal,“ odpoví Harper a mrkne na ni.

Matka Maliky je Japonka a otec Pákistánec, takže je mezi všemi těmi bledými tvářemi v New Albany v Ohiu těžko přehlédnutelná. A navíc je, jak já říkám, až nesmyslně hezká. Je tak krásná, že to člověku vyrazí dech.

„Maliko, jsi snad ve strip klubu?“ ozve se zpoza mých zad. Nemusím se ani otáčet, abych věděla, kdo to je. Hluboký chraplák Madison Scarboroughové pozná každý. „I když ne že by to půlka kluků v téhle místnosti už neviděla.“

„Hele, nedělej ze mě couru,“ ohradí se Malika a ukáže si prstem na hrud'. „Před nikým se nesvlíkám.“

„No jasně. Couru z tebe dělat nemusím,“ odsekne Madison a protočí panenky výrazně modrých očí. Otevřu pusu, abych ji setřela, ale už se stihla otočit na podpatku a zamířit ke stolu hráček pozemního hokeje.

„Neboj se,“ mrknu na Maliku. „Vrátím jí to později.“

Na letním tréninkovém táboře v Číně jsem se naučila nabourat se do cizích počítačů. Dostat se do školní sítě a změnit známky, záznamy o docházce a cokoli dalšího mi zabere nějakých devadesát vteřin. V porovnání se ostatními systémy, se kterými jsem si poradila, je tenhle hračka. Ještě dnes večer dostane kapitánka pozemních hokejistek čtyřku z tělocviku a na sobotním odvetném zápase proti Hornímu Arlingtonu ji okamžitě pošlou na lavičku. A v pondělí všechno zase změním zpátky. Tyhle moje speciální schopnosti špiona využívám k dábelským odplatám jen zřídka, ale Madison si tu čtyřku za všechny ty zlomyslné nárážky, kterými nijak nešetří, prostě zaslouží.

Rejpavá drbna Madison Scarboroughová nás loni vlastně dala dohromady. Všimla jsem si Harper a Maliky už první den ve škole. Maliky, protože je nádherná, a Harper, protože je přirozeně svá. Namyšlené holky z pozemního hokeje a lakrosu se s nimi nebavily. Madison a její kamarádky jim říkaly „mimoňky“. Spolužáci je sice zvali na velké mejdany, ale ne na oslavy narozenin ani na přespání. Byly ve škole známé, ale nebyly centrem pozornosti. Okamžitě si získaly mou pozornost. Potřebovala jsem se začlenit do malé, jednoduché holčičí skupiny tak rychle, jak to jen bude možné, takže když se ke mně donesly

hnusné pomluvy, které o nich Madison šířila, chopila jsem se šance.

Madison se svým přítelem chodila už víc než rok. Byl to nudný lakrosák, který rád nosil lososově růžové šortky a zrcadlové sluneční brýle a dělaly mu potíže základy gramatiky. I když byla Madison zadaná už tak dlouho, nesnášela, aby se ostatní holky zapletly s nějakým jejím bývalým. Když jeden její ex pozval Harper na výroční sraz, rozšířila Madison drb, že je Harper lesba a hokejistky s ní nerady zůstávají samy v šatně. A když se Madison doslechla, že se Malika líbala s klukem, který se s ní rozešel před dvěma lety, vyslala do světa pomluvu, že sladká Malika natočila domácí porno. Přitom Malika nikdy s nikým nespala. Ještě pořád.

Ve studovně jsem se tehdy nabourala do Madisonina účtu na Twitteru (*@PrinceznaMaddie*, boha jeho!) a s pomocí Mal a Harper jsem sepsala dlouhý a dost vtipný omluvný tweet každému, koho kdy terorizovala. Omluva byla do dvaceti minut smazána, ale to gesto mi zajistilo pevnou pozici v naší malé skupince.

Nerada přiznávám, že hlavním důvodem pro začlenění se mezi mimoňky byl můj trénink, protože je mám vlastně opravdu ráda se vším všudy. Miluju, jak Harper vyjídá všechny oranžové a fialové lentilky, protože ví, že je nesnáším, a taky to, jako se jí pořád rozvazují tkaničky, protože si na nich odmítá dělat druhý uzel. Miluju, že má Malika panickou hrůzu z pavouků, ale viděla všechny krváky na světě, a taky to, že je pořád panna, ale má vychytaný cíl ulítnout si – což v jejím pojetí znamená líbat se a osahávat – s klukem z každého kontinentu.

Jsou mými opravdovými kamarádkami a ne pouhou součástí strategie „nevyčínat z davu“.

„Chlapi v uniformě jsou k sežrání,“ zavolá mi Harper přes rameno a významně zapíská. Otočím se a spatřím, jak světlé tváře Luka Weixela mění barvu na bledě růžovou. Zakrouť nad Harper hlavou a zvedne koutky rtů v úsměvu. Potom obrátí jasně modré oči na mě.

JROTC² mají den uniformovaných sborů a Lukovi to v tmavých kalhotách a košili s knoflíky, ozdobené barevnými medailemi, nášivkami a vyznamenáními, neskutečně sekne. Luke měří metr devadesát, má vlasy barvy suché slámy a výrazné lícní kosti, takže holky se za ním otáčejí. A v uniformě mu to sluší ještě daleko víc. Není to jen tím, jak v ní vypadá, ale jak se v ní cítí. Když ji má na sobě, chodí narovnaný, kráčí o trochu svižněji, a dokonce se i víc se usmívá.

Přiložím si pravou ruku k čelu a zasalutuju mu na pozdrav. Jeho úsměv se rozšíří a vytvoří mu na tvářích okouzlující dolíčky způsobující, že i kdyby na něj byl člověk kdovíjak našťvaný, hned by zapomněl, proč se zlobí. Na okamžik se střetneme očima a vzápětí Luke vystoupí z fronty na oběd a zamíří k našemu stolu.

„Ahoj holky,“ řekne a vklouzne na sedačku vedle mě. Schválně do mě strčí ramenem a nadzvedne pravý koutek rtů v úsměvu. „Nazdar, Mac.“

Luke je jediný, komu dovolím říkat mi Mac.

² JROTC je zkratka pro *Junior Reserve Officers Training Corps* – vzdělávací program armády Spojených států pro studenty středních a vysokých škol (pozn. překl.).

„Nazdar, vojáku,“ odpovím nesměle, až sama sebe překvapím. Luke se opře silnými pažemi o stůl vedle mě. Mou kůži od jeho dělí jen můj tenký svetr, ale i z toho nejnepatrnějšího dotyku mi projede tělem elektrický výboj. Harper nás oba přejede očima, pomalu se usměje a mně je jasné, že má olivová pleť nabrala karmínový odstín.

„Luku, pomoz nám,“ obrátí se na něj Harper a stáhne si vlnité vlasy do rozčuchaného drdolu. „Reagan odmítá jít na mejdan u Marka Ricardiho.“

„Cože?“ div nevykřikne Malika a našpulí pusu. Má ráda Ricardiho divoké oslavy.

„Ale no tak, Mac,“ řekne Luke a odhalí bílé, perfektně rovné zuby v neodolatelném úsměvu. Zubaři v tomhle městě rozhodně netroubí bídu s nouzí. „Markovy oslavy jsou legendární.“

„Jo. Legendární katastrofy,“ namítnu, ale přesto mu úsměv oplatím. Je otravně nakažlivý.

„Mám návrh,“ smlouvá Luke. „Půjdeme tam, posadíme se do kouta a budeme sledovat vývoj té katastrofy spolu.“

Už jsme s Lukem takhle proseděli několik mejdanů a chechtali se při vymýšlení rozhovorů mezi hádajícími se páry a opilými lakrosačkami. Z těch tříhodinových záchvatů smíchu mě pak bolely břicho i tváře.

„Prosím,“ zaškemrá Malika se zavřenýma očima a rukama sepjatýma v srdceryvné modlitbě.

„Tak jo, tak jo,“ vzdám se a zvednu ruce na znamení porážky. Všichni tři sborově zajásají a plácnou si.

„Měl bych se najíst, ať stihnu laborky,“ řekne Luke, stoupne si a položí mi ruku na rameno. „Uvidíme se potom.“

Promne mi konečky prstů šíjí a potom se otočí na podpatku naleštěných vojenských bot a vrátí se do fronty.

Závrať, která se mě zmocňuje pokaždé, když jsem blízko Luka, pomalu vyprchává. V okamžiku, kdy se mi ztratí z dohledu, začnou mé vycvičené smysly opět fungovat. Najednou celá ztuhnu, otočím se doleva a střetnu se očima s mužem s tak pronikavým pohledem, že bych ho nejspíš cítila i na desítky metrů. Je vysoký a dobře stavěný, oči má tmavé a výrazné a je oblečený v tmavomodré uniformě školníka. Nikdy dřív jsem ho tady však neviděla. Chvilí se na mě dívá, a potom odvrátí pohled. Zápasí s pytlek na odpadky, který se mu nedaří otevřít. Pozoruju ho, jak roztrhne igelit a našťvaně ho odhodí na zem. Když na mě znovu pohlédne, po páteři mi přeběhne mráz. Sleduju, jak se otočí a proráží si cestu ke dveřím jídelny. Vrazí do jedné studentky takovou silou, až dívka stáhne obličej bolestí. Čekám, že se zastaví a omluví, ale nic takového se nestane. Sklopí hlavu a pokračuje v chůzi.

2

„Reagan, co se děje?“ zeptá se Mal a jemně se dotkne mé ruky. Trhnu sebou. Konečně spustím oči ze dveří a pohlédnu na ni. Ani jsem si neuvědomila, že jsem vstala.

„Nic,“ odpovím a zavrtím hlavou. „Já jen... zapomněla jsem si úkol na laborky ve skříňce. Harper, uvidíme se na bižuli.“

Než se zmůžou na odpověď, seberu tašku ze země, hodím si ji přes rameno a vydám se rychlým krokem k ceduli s nápisem VÝCHOD, která visí nad dvoukřídlými dveřmi. Musím se krotit, abych se nedala do běhu. Nechci ostatní vyděsit.

Prudce rozrazím dveře a vzápětí mě pohltí skupinka prvků, mířící na další hodinu. *Kam šel?* Natahuju krk a pátrám na obou koncích chodby. Zhlédnu jeho tmavé vlasy. Právě zahýbá doleva do jedné z hlavních chodeb.

Zareaguju tak, jak jsem byla vycvičena. Dám se do pomalého běhu. Narazím ramenem do jedné z dívek. „Promiň,“ křiknu, aniž bych zpomalila. Nechci ho ztratit. Prsty přejedu po vnější kapse tašky a nahmatám obrysy speciální kalkulačky. Zbrojařský tým Černých andělů ji navrhl pouze pro mě. Stisknutí tlačítka

aktivuje tajný mechanismus a vysune zubatý nůž. A to jsem si ji dnes málem zapomněla vzít s sebou. Došla jsem až k autu a zaváhala, jestli ji nenechat doma, ale vrátila jsem se pro ni. Neustálé naléhání rodičů, abych chodila vždy ozbrojená, už mi nepřišlo jako další z jejich otravných výmyslů. Dělán to kvůli okamžikům, jako je tento; kvůli situacím, kdy se cítím, jako by se mi měly všechny kosti v těle rozskočit, a v hlavě mi bije na poplach.

Protlačuju se mezi prváky a po chvíli už mi sami uhýbají z cesty. Doběhnu k chodbě, do které muž zabočil. Jeho tmavé dlouhé vlasy a široká ramena ho v davu prváků a druháků snadno prozradí. Setkáme se pohledem a on se zamračí. Než stihnu udělat další krok, otevře dveře do tělocvičny a vklouzne dovnitř. S bušícím srdcem proběhnu chodbou. Tělem mi pulzuje adrenalin. Zasunu ruku do tašky a dotknu se kalkulačky. Doběhnu ke dveřím, zatáhnu za kovové madlo a vkročím dovnitř. Dveře se za mnou zabouchnou.

Tělocvična je temná a prázdná. Jdu blíž k basketbalovému hřišti a ozvěna mých kroků se odráží od klenutého stropu. Na chvíli se zastavím a zaposlouchám. Zadržuju dech, plíce mám jak ve svěráku. Zaslechnu slabé zašustění látky a pomalé tiché kroky. Plíží se po špičkách někde ve tmě. Většina lidí by něco takového vůbec neslyšela, ale já po letech tréninku poznám, jaký zvuk vydává někdo, kdo se usilovně snaží, aby nebyl slyšet. Pomalu vydechnu, ustoupím tři kroky dozadu a přitisknu se k cihlové stěně. *Nenech ho, aby na tebe zaútočil zezadu*, slyším v hlavě matčin hlas. Sáhnu do tašky a stisknu tlačítko na horní hraně kalkulačky, které vysune rukojeť nože. Znovu se zaposlouchám

do zvuku kroků na dřevěné podlaze. Dveře u středové čáry se skřípavě otevrou a ze skladiště náčiní vnikne do tělocvičny světlo. Temná postava projde ozářeným obdélníkem a rychle se zase ponoří do stínu. Siluetu sice pohltila tma, ale já přesto i nadále slyším, jak se těžké kroky přibližují stále víc k místu, kde stojím. Uchopím rukojeť nože a povytáhnu ho k okraji tašky.

„Kdo je tam?“ vypáčím ze sevřeného hrdla a můj hlas se odrazí od stropu prostoru vysokého přes dvě patra.

Žádná odpověď. Kroky jsou však hlasitější a hlasitější. Žaludek se mi sevře a paže mě brní strachem.

„Kdo je tam?“ zopakuju hlasitěji.

Zaslechnu ránu a potom zabzučení nad hlavou.

„Reagan, co tady děláš?“

V mdlé záři stropních světel se objeví trenér Hutta v šortkách a polokošili o dvě čísla menší, než by potřeboval. Stojí u obrovského vypínače necelých dvacet metrů ode mě. Zůstanu jako přimrazená, rukou stále svírám rukojeť nože, zrakem přejíždím po tělocvičně. Čekám, že spatřím vetřelce, jak se schovává v koutě nebo mizí ven zadními dveřmi, ale je pryč.

„Omlouvám se, trenéře. Já jen...“ Horečně pátrám po bleskové lži. Pustím nůž a ucítím, jak dopadne na dno tašky. Druhou rukou sáhnu do kapsy džín a vytáhnu pětidolarovku, za kterou jsem si chtěla koupit na oběd zákusek. „Viděla jsem jednoho ze školníků, jak mu vypadly na chodbě nějaké peníze, a tak jsem za ním běžela, abych mu je vrátila. Jsem si jistá, že vešel sem, neviděl jste ho?“

„Asi máš na mysli Matea,“ odpoví trenér Hutta a sraští obočí nad bystrými očima. „Toho nového... Tmavovlasý chlápek...“

„Ano,“ odpovím a napětí v mých ramenou o kousíček povolí.

„Jo, ten zrovna vešel do skladiště náčiní,“ řekne trenér a zdviženým palcem ukáže přes rameno na otevřené dveře. Dojde ke mně širokými kroky, vytrhne mi pětidolarovku z ruky a s úšklebkem si ji zasune do kapsy. „Nedělej si starosti, předám mu ji.“

Skvělý. Takže jsem přišla o zdravý rozum *a* o pět dolarů.

Dvojité dveře tělocvičny za mými zády se otevrou, dovnitř vrazí skupinka prváků a jejich štěbetání a chichotání přehluší bzučení světel nad našimi hlavami.

„Měla bys jít na hodinu, Reagan,“ křikne trenér Hutta přes rameno a vydá se ke středové čáře, kolem které se mezitím seškupili jeho žáci.

Přikývnu, ale trenér už mi nevěnuje pozornost. Zapíská na píšťalku, která mu vždy visí kolem silného krku, a brebentění utichne. Zamířím ke dveřím.

„Jste to ale šťastlivci! Dnes budeme dělat vaši nejoblíbenější činnost na světě. Běh na jeden a půl kilometru na čas,“ slyším oznamovat Huttu. Třída svorně zasténá a vzápětí se začnou ozývat stížnosti a výmluvy.

O nic nešlo, šeptá hlas uvnitř mé hlavy. Vydělala jsi kvůli ničemu.

Přitáhnu si popruh tašky k rameni. Zhluboka dýchám a snažím se uvolnit ztuhlé svaly a tlak v žaludku, ale bezúspěšně.

Natáhnu ruku ke dveřím a položím ji na chladné ocelové madlo, když vtom mi znovu přejede po páteři mráz. Cítím na sobě něčí pohled. Bleskově se otočím, až mě dlouhý culík plácne přes obličej, ale zahlédnu už jen stín mužské postavy, jak vyklouzne zadními dveřmi. Potom mi zmizí z dohledu.